

Marth Ferenc (1949–2016)

*„Az élet törekeny! Szökevény!
Csüngünk rajt’, mint fa a gyökerén.
Vágyunk, járunk, végén megállunk,
boltként porrá, s bamuvá válunk.”*

Szomorú szívvel búcsúzom Marth Ferenc-től, az erdésztől, természetvédőtől, az évfolyamtárstól. Tudtuk, hogy régóta hullámzó egészségi állapota az utóbbi hetekben tovább romlott, mégis megrendülve fogadtuk a hírt: Pipe eltávozott közülünk. Most, amikor földi maradványai előtt felidézünk életútját, egyben kegyelettel emlékezünk Rá.

Marth Ferenc 1949. június 7-én született Csornán. Sopronban járt iskolába, a Berzsényi Dániel Gimnáziumban érettségizett. Egyéves katonai szolgálat után az Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Karán kezdte meg tanulmányait, 1973-ban kapott erdőmérnöki oklevelet. Annak ellenére, hogy soproni lakos volt, szinte minden idejét az egyetem kollégiumában töltötte, csoporttársai körében. Élete végéig tartó baráti kapcsolatokat eredményezett számára ez az időszak.

Már hallgatóként is vonzódott a geodéziai témához. Több e tárgykorben készített sikeres diákköri dolgozat, majd a Földmérési és Távérzékelési Tanszéken megvédett diplomamunkája is jól mutatta ezirányú érdeklődését. Az egyetem elvégzése után a Budapesti Geodéziai és Térképészeti Vállalatnál helyezkedett el műszaki ügyintézőként.

Későbbi életére is jelentős hatással volt a Dunakiliti Vízlépcső előkészítő geodéziai munkáiban való részvétel, ott ismerkedett meg ugyanis óvónő végzettségű élete párjával, akivel 1976 óta élt házasságban. Két leánygyermekük, majd a következő generációban két leányunokája született.

A geodéziai kitérő után 1977-től a pereszegei Szabadság MgTSz erdészeti ágazatvezetőjeként dolgozott. A TSz erdészeti tevékenységének irányítása mellett munkahelye egyéb feladataiból is kivette a részét, különösen a mezőgazdasági kampány munkák idején. Másodállásban intézte a nagylózi MgTSz bányaműveléssel kapcsolatos ügyeit is. Munkáját a

Kiváló TSz Dolgozó kitüntetéssel ismerték el. 1983-ban szakmérnöki oklevelet szerzett korábbi alma materében az Erdészeti Gazdasági Szak levelező tagozatán.

Az 1990-es évek társadalmi-gazdasági változásai újra pályaelhagyásra kényszerítették. 1995-től a Nationale Nederlanden Biztosító soproni részlegéhez került. Előbb sikeres biztosítási ügynök, majd az egyik részleg vezetője volt.

2001-ben újra szakmai körökbe, a Fertő–Hanság Nemzeti Parki Igazgatóság állományába került természetvédelmi felügyelői kinevezéssel, ahol az erdészeti, vízügyi és tájvédelmi szakterületek tartoztak hozzá. Nagy aktivitással és szorgalommal dolgozta be magát a számára új szakterületbe, és sikeresen oldotta meg a sokrétű szakhatósági feladatokat is. Munkatársai hamar megkedvelték rendkívül humánus hozzáállása miatt.

2004. december 31-től átkerültek a természetvédelmi hatósági feladatok a Környezetvédelmi és Vízügyi Felügyelőségekhez, így a győri székhelyű Észak-dunántúli Környezetvédelmi és Vízügyi Felügyelőségénél folytatta munkáját erdészeti szakfelügyelőként a Természet- és Tájvédelmi Osztályon. Az erdészeti, bányászati, földhivatali, vadászati, halászati szakhatósági ügyek tartoztak hozzá, főként Győr–Moson–Sopron megyében.

Utolsó ügyiratát 2010. szeptember 6-án írta, egy Nyúl községi villanyvezeték szakhatósági határozatát, majd korongedményes nyugdíjba ment. Korábban rengeteg Nyúl településhez kapcsolódó szakmai ügye volt, ezért a rá jellemző humorral többször mondta, hogy Nyúl majd saját halottjának tekintheti.

A felügyelőségen a természetvédelmi osztály az irigyelt munkahelyek közé tartozott, ami nagyban volt köszönhető humorának, és a nagyobb gondok során tanúsított végtelen derűlátásának. Az osztályon dolgozók zöme Sopronban végzett erdőmérnök volt, akik között Marth Ferenc az egyik biztosítékává vált annak, hogy az osztály tagjai sosem vettek részt munkahelyi „nyírásokban”, egymásra beszélésekben, és sohasem nehezteltek hosszabban egymásra.

Lelkes tagja volt az Országos Erdészeti Egyesület Soproni Helyi Csoportjának. Rendszeresen részt vett a csoport ülésein, rendezvényein, és amíg ereje bírta, a szakmai programokon, terepbejárásokon is.

Marth Ferenc a. Pipe igazi társasági ember volt. Humora, kiváló hangja és széles körű nótaismerete egyetemi hallgató korában, és később is minden társaság kedvencévé tette. Humora akkor sem hagyta el, amikor különböző egészségi problémákkal küszködött.

Utolsó találkozásunk alkalmával, a kórházból való hazakerülése előtt büszkén mesélte, hogy nagyobbik unokáját az erdei séták során megtanította a fák nevére, felismerésére, már a kocsányos és kocsánytalan tölgyet is meg tudja különböztetni. Ekkor már nagyon gyenge volt, de ami-

kor erről beszélt, felcsillant szemében a régi Pipe büszke mosolygása.

„Az élet törekeny! Kőbe zárt igazsága örök, s mindig jár az összes élőnek intelem: az élet eltűnhet birtelen!”

Isten Veled Pipe!

Utolsó Jó szerencsét, Üdv az erdésznek!
*Évfolyamtársai és az
OEE Soproni HC's*

Hegedűs János (1937–2016)

A gondos kórházi kezelése ellenére otthonában váratlanul rosszul lett, és sajnos a gyors orvosi segítség sem tudta megmenteni életét, Hegedűs János a 80. életévében elhunyt.

Dunaföldváron született 1937. október 28-án. Az általános iskola elvégzése után rövid erdészeti munkaviszonyban dolgozott. Középiskolai tanulmányait 1952-ben mezőgazdasági technikumban kezdte. Kérésére 1953-ban áthelyezést nyert a soproni Erdészeti Technikum második évfolyamába azzal, hogy az első évfolyam szaktárgyaiból különbözeti vizsgát kellett tennie.

Az erdészettchnikus oklevél megszerzése után, a Kiskunsági Állami Erdőgazdaságba helyezték szakmai gyakorlatra. A gyakorlati munkáját letöltve 1958-ban a Tolna Megyei Állami Erdőgazdaságnál kerületvezető erdészi munkakörben alkalmazták.

Erdészi munkáját szorgalommal, szakmai igényességgel végezte, amelynek elismeréseként megkapta a Kiváló Dolgozó kitüntetést.

Idős szülei kérésére lakóhelyükhöz közelebb költözött és az Alsótengelyi Állami Gazdaság, majd a Paksi Állami Gazdaság erdészeti ágazatvezetője lett 1980-tól. Vezetői munkájában a szakmai önmegvalósítására nagyobb lehetőséget kapott.

Szakmai karrierjében törést hozott az 1990 szeptemberében bekövetkezett közötti balesete, amely során súlyos sérülést szenvedett. A maradandó sérülése alapján egy év múlva megállapították rokkantságát. Évek múlva megműtötték, eredményeként korlátozottan, de tudott járni. Kereste a lehetőségét, hogy visszatérjen a szakmájához. Így jutott el a terjedő magánerdősökhöz, tanácsadói és tervezési munkákat végzett.

Mindig is érdekelték a lakóhelyi történekek, már fiatalon gyűjtötte a feledésbe merülő népszokásokat. Rokkant emberként még nagyobb figyelmet szentelt a népi kultúra, a nyelvjárás, az öltözködés, a munkaszokások változásainak. Észrevételeit egyre tudatosabban gyűjtötte. Dunakömlőd történetével foglalkozó munkájával 1999-ben a Környezetvédelmi Minisztérium III. fokozatú díját nyerte el Kultúrtörténeti Kategóriában. A dunaföldvári tájnyelvi és néprajza kutatásaiért az Anyanyelvpolók Szövetsége tájnyelvi pályázatán III. helyezést ért.

Temetésére Dunakömlődön az erdész és néprajzkutató munkásságának elismerése mellett került sor. János nyugodjál békében.

Muth Endre

